

ת"פ 68102/11/20 - מדינת ישראל נגד א. ס. ל כנרת אחזקות בע"מ, אנס זבידאת, אימן זבידאת, מאהר זבידאת

בית הדין האזורי לעבודה חיפה

ת"פ 68102-11-20

לפני: כב' השופטת קרן כהן

המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד חניה אנטואנט

-

הנאשמים: 1. א. ס. ל כנרת אחזקות בע"מ
2. אנס זבידאת
3. אימן זבידאת
4. מאהר זבידאת
ע"י ב"כ עו"ד בסאם קנדלפת

החלטה

1. לפניי בקשת הנאשמים לביטול כתב האישום שהוגש נגדם מטעמים של הגנה מן הצדק בשל אי חקירתם לפני הגשת כתב האישום (להלן: **הבקשה**).

יצוין כי הנאשמים העלו אף טענה של אכיפה בדרנית בשל אי הגשת כתב אישום נגד חברת "בונה הצפון חברה קבלני בנין עכו בע"מ", החברה שלה על פי הנטען בכתב האישום סיפקו עובדים ללא היתר כדן (להלן: **המזמינה**), אולם חזרו בהם מהטענה לאחר שהתברר כי הוגש נגדה כתב אישום.

הנאשמים

2. **הנאשמת 1**, א.ס.ל. כנרת אחזקות בע"מ, היא חברה שעסקה בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום במתן שירותי כוח אדם ואספקת עובדים. כתובתה הרשומה היא ביישוב סח'נין (להלן: **הנאשמת**).

3. **הנאשם 2**, מר זבידאת אנס, היה בתקופה הרלוונטית לכתב האישום הבעלים של הנאשמת ומנהל פעיל בה.

4. **הנאשם 3**, מר זבידאת אימן, שימש בתקופה הרלוונטית לכתב האישום כמנהל פעיל בנאשמת.

עמוד 1

5. **הנאשם 4**, מר זבידאט מאהר, שימש בתקופה הרלוונטית לכתב האישום כמנהל פעיל בנאשמת.

הרקע לבקשה וההליכים המשפטיים

6. **ביום 27.11.2020** הוגש נגד הנאשמים כתב אישום.

בכתב האישום מיוחסות לנאשמת עבירה של עיסוק כקבלן כוח אדם ללא רישיון כדין לפי סעיפים 2(א) ו-20 לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם, התשנ"ו-1996 (להלן: **חוק העסקת עובדים**) וכן עבירות של הפרעה למפקח לפי סעיף 20(ג) לחוק העסקת עובדים, סעיף 15 לחוק שכר מינימום, התשמ"ז-1987 (להלן: **חוק שכר מינימום**) וסעיף 36(א) לחוק ארגון הפיקוח על העבודה, התשי"ד-1954 (להלן: **חוק ארגון הפיקוח**).

כמו כן, בכתב האישום מיוחסים לנאשמים **2 - 4** עבירות של הפרת חובת פיקוח של נושא משרה לפי סעיפים 2(א) ו-21 לחוק העסקת עובדים וכן עבירות של הפרעה למפקח לפי סעיפים 20(ג) ו-21 לחוק העסקת עובדים, סעיף 15 לחוק שכר מינימום וסעיף 36(ה) לחוק ארגון הפיקוח.

7. על פי העובדות שפורטו בכתב האישום בחודשים ינואר עד מאי 2019 עסקה הנאשמת כקבלן כוח אדם ללא החזקת רישיון כדין וסיפקה שבעה עובדים למזמינה.

עוד נטען כי במסגרת הליכי החקירה נשלחו לנאשמים דרישות להמצאת מסמכים וזימונים לחקירה בגין העבירות המיוחסות להם, אך לא הם לא העבירו מסמכים ולא התייצבו לחקירה. אי לכך, נטען כי הם פגעו בחקירת החשדות נגדם והפריעו למפקחים להשתמש בסמכויות החקירה המוענקות להם. לפיכך, בכתב האישום יוחסו לנאשמים עבירות של הפרעה למפקח ועבירה של הפרת חובת הפיקוח, כאמור.

הנאשמים טרם השיבו לכתב האישום.

8. **ביום 8.3.2021** התקיים דיון במעמד הצדדים, שבו ביקשו הנאשמים לבטל את כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק.

9. המאשימה הגישה תגובה בכתב והנאשמים השיבו לתגובה. בהמשך הודיעו הנאשמים כי אינם עומדים על קיום דיון בבקשה המקדמית וכי הם מסכימים כי ההחלטה תינתן בכתב.

10. יצוין כי לאחר הודעת הנאשמים הגישה המאשימה תגובה קצרה לתשובת הנאשמים.

טענות הצדדים

11. **הנאשמים** טענו כי לא נחקרו על ידי גורמי החקירה לפני הגשת כתב האישום נגדם. מדובר בפגם חמור

והגשת כתב האישום עומדת בסתירה לעקרונות של צדק והגינות. תנאי סף להגשת כתב האישום היא חקירת חשוד על העבירות המיוחסות לו ומתן הזדמנות נאותה להעלות את טענותיו לפני גורמי החקירה. אי ביצוע חקירה לפני הגשת כתב אישום פוגעת בקיומו של הליך הוגן.

עוד נטען כי המאשימה התעלמה מהחובה המוטלת עליה לחקור את הנאשמים לפני הגשת כתב האישום ורק הפנתה לדרישות והזימונים שנשלחו להם. בהתאם לפסיקה, חשוד לא חייב להתייצב לחקירה, אולם לחוקר יש סמכות לעכב אותו ולגבות ממנו עדות, דבר שלא נעשה. לכן, לא ניתן להסתפק בשליחת זימונים לחקירה. כמו כן, אין ראייה לכך שהדרישות להצגת מסמכים והזימונים לחקירה שנשלחו לנאשמים התקבלו על ידם. הרישום באתר האינטרנט של דואר ישראל אינו ראייה על ביצוע המצאה. כמו כן, על חלק מאשורי המסירה חתם מר מוחמד אבו רייא שאינו מוכר לנאשמים. אי התייצבות לחקירה אינה עבירה פלילית.

בנסיבות אלה, משכתב האישום הוגש לפני חקירת הנאשמים הוא בלתי חוקי ודינו להתבטל.

12. **המאשימה** טענה כי נשלחו לנאשמים דרישות להמצאת מסמכים וזימונים לחקירה תחת אזהרה וכי המפקח אף שוחח טלפונית עם הנאשם 3, אולם הם לא התייצבו לחקירה, לא המציאו את המסמכים שהתבקשו ולא יצרו קשר עם המפקח.

לעניין הדרישות להמצאת מסמכים נטען כי מאשורי המסירה עולה כי הן נמסרו לנאשמים. על אישורי המסירה של הדרישות שנשלחו לנאשמת ולנאשם 2 חתם מיופה כוח בשם מר מוחמד אבו רייא ועל אישורי המסירה של הדרישות שנשלחו לנאשמים 3 ו-4 חתם מר סלאמה. עוד נטען כי מפקח המאשימה שוחח טלפונית עם הנאשם 3 והודיע לו הדרישה להמצאת מסמכים. הנאשם 3 העביר למפקח באמצעות "וואטסאפ" את מספר הטלפון של נאשם 2 וביקש ארכה להמצאת המסמכים, אולם בסופו של יום לא המציא מסמכים כלשהם.

לעניין הזימונים לחקירה נטען כי לנאשמת ולנאשם 2 נשלחו שלושה זימונים לכתובת שפורטה בדו"ח רשם החברות ולכתובת הפרטית של הנאשם 2: הזימון הראשון של שני הנאשמים הוחזר בציון "לא נדרש", כשהלכה היא שבנסיבות אלו ישנה חזקת מסירה ויש לראות בנאשמים כמי שקיבלו את הזימונים; הזימון השני של הנאשמת הוחזר בציון "מען בלתי מספיק" ואילו הזימון של הנאשם נמסר לידי; הזימון השלישי של הנאשמים "נמסר לידי הנמען הרשום" ועליהם חתום מר מאהר (הנאשם 4).

הזימון שנשלח לנאשם 3 התקבל והוא חתם על אישור המסירה ואילו הזימון שנשלח לנאשם 4 נשלח בדואר רשום ובהתאם לרישום באתר האינטרנט של דואר ישראל נמסר לנמען.

הנאשמים בחרו לא לשתף פעולה עם גורמי החקירה ולכן יש לדחות את בקשתם.

דין והכרעה

התשתית המשפטית

פגם או פסול

13. הטענה המקדמית של "פגם או פסול בכתב האישום" מעוגנת בסעיף 149(3) לחסד"פ אשר כולל רשימה של טענות מקדמיות אותן רשאי הנאשם לטעון במסגרת ניהול ההליך הפלילי.

לעניין "פגם" בכתב האישום נקבע^[1] כי "....'פגם' בכתב האישום הוא פגם בפרט מהותי המבטא יסוד מיסודות העבירה או פרט חיוני להצגת התנהגות הנאשם או פרט בלעדיו לוקה הוראת התיקון בחוסר דיוק (ראו יעקב קדמי, על סדר הדין בפלילים, חלק ב', עמ' 1279 - 1280). גם בקשר לטענה מסוג זה מוסמך בית המשפט להורות על תיקון כתב האישום (סעיף 150 לחוק סדר הדין הפלילי) וגם כאן הוא יעשה כן אם יתברר כי לא נפגעה זכותו המהותית של הנאשם להגן על עצמו".

כמו כן, "פסול" בכתב האישום משמעותו היא אי עמידה בדרישות החוק בנוגע לכשרותו או תקפותו של כתב האישום, לרבות ציון פרטים אסורים במסגרתו כגון: הרשעות קודמות^[2].

הגנה מן הצדק

14. "הגנה מן הצדק" היא יציר הפסיקה. דוקטרינה זו מכירה בסמכותה של הערכאה השיפוטית לבטל כתב אישום שהגשתו או בירוור עומדים בסתירה לעקרונות של צדק והגינות משפטית. מקורה הוא במשפט המקובל האנגלי והוא אומצה במשפט הישראלי בפסיקת בית המשפט העליון בעניין יפת^[3]. באותו עניין נפסק שאמת המידה להחלת הגנה מן הצדק היא "התנהגות בלתי נסבלת של הרשות".

15. בעניין בורוביץ^[4] הקל בית המשפט העליון באמת המידה הנדרשת להחלת הגנה מן הצדק. נפסק כי ההגנה תחול כאשר ניהול ההליך הפלילי פוגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות, כפי שהן נתפסות בעיני הערכאה השיפוטית. וכך פסק בית המשפט העליון:

"עיקר עניינה של ההגנה מן הצדק הוא בהבטחת קיומו של הליך פלילי ראוי, צודק והוגן. בעיקרון עשויה אפוא ההגנה לחול בכל מקרה שבו קיומו של ההליך הפלילי פוגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות כפי שזו נתפסת בעיניו של בית-המשפט. מטרת החלתה של ההגנה היא לעשות צדק עם הנאשם, ולא לבוא חשבון עם רשויות האכיפה על מעשיהן הנפסדים. ואולם לרוב (אם כי לא תמיד) תיחוס הפגיעה בצדקתו ובהגינותו של ההליך הפלילי להתנהגות נפסדת של הרשויות, ובמקרים כאלה אכן מוטל על בית-המשפט לבקר את מהלכיהן. ברם לא כל מעשה נפסד שעשו הרשויות החוקרת או המאשימה או רשות מעורבת אחרת יצדיק את המסקנה שדין האישום להתבטל מטעמי הגנה מן הצדק בין מפני שבאיזון בין האינטרסים הציבוריים המתנגשים גובר העניין שבקיום המשפט, ובין (וזה כמדומה המצב השכיח) מפני שבידי בית-המשפט מצויים כלים אחרים לטיפול בנפסדות מהלכיהן של הרשויות. ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה אפוא מהלך קיצוני שבית-המשפט אינו נזקק לו אלא במקרים חריגים ביותר. בדרך-כלל יידרש הנאשם להראות שהתקיים קשר סיבתי בין התנהגות הנפסדת של הרשויות לבין הפגיעה בזכויותיו, עם זאת אין לשלול אפשרות שהפגיעה בתחושת הצדק וההגינות תיחוס לא להתנהגות שערורייתית של הרשויות, אלא למשל לרשלנותן, או אף לנסיבות שאינן תלויות ברשויות כל-עיקרן אך המחייבות, ומבססות, בבירור את המסקנה כי במקרה הנתון לא יהיה ניתן להבטיח לנאשם קיום משפט הוגן, או שקיומו של

ההליך הפלילי יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגנות. אך נראה כי מצב דברים כזה אינו צפוי להתרחש אלא במקרים חריגים ביותר.

ההכרעה בשאלה אם המקרה שלפני בית-המשפט מצדיק את החלטה של הגנה מן הצדק, אמורה לשקף איזון נאות בין מכלול הערכים, העקרונות והאינטרסים השונים הכרוכים בקיומו של ההליך הפלילי. מן העבר האחד ניצבים האינטרסים התומכים בהמשך קיומו של ההליך, ובהם העמדת עבריינים לדין ומיצוי הדין עמהם; הוצאת האמת לאור; קיומם של מנגנוני גמול, הרתעה וענישה; שמירה על ביטחון הציבור; הגנה על זכויותיו של הקורבן הנפגע. ומן העבר השני ניצבים האינטרסים השוללים, במקרה הקונקרטי, את המשך קיומו של ההליך, ובהם הגנה על זכויות היסוד של הנאשם; פסילת מהלכיה הנפסדים של הרשות והרתעתה מפני נקיטת מהלכים דומים בעתיד; שמירה על טוהר ההליך השיפוטי; שמירת אמון הציבור בבית-המשפט" (ההדגשות הוספו - ק.כ.).

בהמשך פסק הדין נפסקו אמות המידה למקרים שבהם יש להחיל הגנה מן הצדק, בזו הלשון:

"שאלת החלטה של הגנה מן הצדק על מקרה נתון טעונה בחינה בת שלושה שלבים: בשלב הראשון על בית-המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם במנותק משאלת אשמו או חפותו. בשלב השני על בית-המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגנות. בשלב זה נדרש בית-המשפט לאזן בין האינטרסים השונים, שהעיקריים שבהם פורטו לעיל, תוך שהוא נותן דעתו על נסיבותיו הקונקרטיות של ההליך שבפניו. בתוך כך עשוי בית-המשפט לייחס משקל, בין היתר, לחומרת העבירה המיוחסת לנאשם; לעוצמת הראיות (הלכאוריות או המוכחות) המבססות את אשמתו; לנסיבותיהם האישיות של הנאשם ושל קורבן העבירה; למידת הפגיעה ביכולתו של הנאשם להתגונן; לחומרת הפגיעה בזכויות הנאשם ולנסיבות שהביאו לגרימתה; למידת האשם הרובץ על כתפי הרשות שפגעה בהליך או בנאשם וכן לשאלה אם הרשות פעלה בזדון או בתום-לב. ברי כי בגיבוש האיזון בין השיקולים הנגדיים ייחס בית-המשפט לכל אחד מהשיקולים את המשקל היחסי הראוי לו בנסיבותיו הקונקרטיות של המקרה הנתון. כך למשל ככל שמעשה העבירה חמור יותר, יגבר משקלו של האינטרס הציבורי שבהעמדה לדין, וככל שמעשה הרשות שערורייתי יותר, ופגיעתו בנאשם ובזכויותיו חמורה יותר, יגבר משקלו של האינטרס הציבורי שבשמירת זכויותיו של הנאשם ובריסון כוחה של הרשות. בשלב השלישי, מששוכנע בית-המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגנות, עליו לבחון אם לא ניתן לרפא את הפגמים שהתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של כתב-האישום. בין היתר, עשוי בית-המשפט לקבוע כי הפגיעה שנגרמה לנאשם, אף שאינה מצדיקה את ביטול כתב האישום שהוגש נגדו, מצדיקה היא את ביטולם של אישומים ספציפיים, או תהא ראויה להישקל לטובתו בקביעת עונשו, אם יורשע. כך עשוי בית-המשפט לקבוע כי תיקון הפגיעה יכול שיעשה במסגרת בירורו של המשפט, כגון בבירור שאלת קבילותה של ראיה שהוגשה תוך שימוש באמצעים פסולים.

דוקטרינת ההגנה מן הצדק עשויה לחול, בין היתר, אם שוכנע בית-המשפט בצדקת טענתו של הנאשם כי ההחלטה להעמידו לדין חרגה בבירור ממתחם הסבירות. לעניין אופי הביקורת שבידי בית-המשפט פלילי לקיים על צדקת הגשתו של כתב-אישום, נבקש להעיר: החלטה 'שגויה' להגיש כתב-אישום - כמוה כהחלטה 'שגויה' שלא להגישו - נתונה, גם היא, לביקורתו של בית-המשפט הגבוה לצדק. אך לא פעם

נפסק, כי תרופתו הרגילה של נאשם המבקש להשיג על סבירות האשמתו היא בטענת 'הגנה מן הצדק' שהמסגרת המתאימה לבירורה הוא ההליך הפלילי גופו... אף במובחן מביקורתו של בית-המשפט הגבוה לצדק, בחינת סבירות שיקול-דעתה של הרשות המאשימה על-ידי הערכאה הפלילית עשויה להקיף גם את השאלה אם בנסיבות העניין הנתון יש בהגשת כתב-האישום כדי לפגוע באופן חריף בתחושת הצדק וההגינות. לכאורה הרי זה מבחן רחב וגמיש. אין תימה - ואפשר שדווקא משום כך - הפעלתו הלכה למעשה, היא למקרים יוצאי-דופן, מחייבת זהירות רבה" (ההדגשות הוספו - ק.כ.).

16. **ביום 15.5.2007** תוקן סעיף 149 לחוק סדר הדין הפלילי העוסק בטענות המקדמיות אותן הנאשם רשאי להעלות והוסף עילת הגנה מן הצדק. וזהו נוסח הסעיף המתוקן:

"לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות, ובהן -

.....

(10) הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית."

17. בעניין **טגר בע"מ** [5] דן בית הדין בתיקון לחוק והבהיר שעל טענת הגנה מן הצדק חל סעיף 150 לחוק סדר הדין הפלילי הקובע שאם **"נתקבלה טענה מקדמית, רשאי בית המשפט לתקן את כתב האישום או לבטל את האישום..."**. מכאן, שקבלת טענה זו לא מובילה בהכרח לביטול האישום.

בית המשפט העליון הוסיף כי על הערכאה השיפוטית לפעול באופן הבא:

"עיונה של ההגנה מן הצדק בחוק מפורש והעדפת מבחן 'הסתירה המהותית' על פני מבחנים מצמצמים יותר, אפשר ויסמנו נכונות להרחיב במידת מה את תחומה של ההגנה. עם זאת, נראה כי המחוקק לא התכוון להביא לשינוי דרמטי באופייה של ההגנה. מבין ההצעות השונות שעמדו בפני הוועדה.... מבחן 'הסתירה המהותית' אומץ בסופו של דבר בתיקון לחוק הוא הקרוב ביותר באופיו למבחן 'הפגיעה הממשית' שנקבע בפרשת בורוביץ. לא פגיעה חמורה, ואף לא קיצונית, אלא פגיעה מהותית שהולמת כאמור את 'הרף המרוכך' שבפרשת בורוביץ. לפיכך, ספק אם יש בכניסתו של התיקון לחוק משום מהפכה בהשוואה למצב הקיים מאז הלכת בורוביץ. הגנה מן הצדק, כך נראה, הייתה ונותרה טענה שיש לקבל במקרים חריגים בלבד. עם זאת, אין בדעתי לקבוע מסמרות בשאלה האם הביא עימו התיקון לחוק שינוי בנקודת האיזון, שכן, כפי שנראה, אין הדבר נצרך לענייננו. אבקש להותיר שאלה זו לעת מצוא, אשר אני מניחה שאינה רחוקה. באשר לשלבי הבחינה בהם יש להעביר את טענת ההגנה מן הצדק, נראה שאין סיבה לשנות מהמבחן התלת שלבי שנקבע בפרשת בורוביץ."

18. בית הדין הארצי [6] קבע כי **"דחיית טענת 'הגנה מן הצדק' אינה מביאה מניה וביה להרשעת הנאשם. בית המשפט חייב להביא בחשבון בעת שקילת מכלול הראיות והעדויות בתיק את טענת הנאשם, לפיה**

ארעו מחדלים בחקירת המקרים, ויש שטענה זו תביא לזיכוי, בשל הסיבה שהתביעה לא עמדה ברף המוטל עליה להוכיח את אשמתו של הנאשם מעל לכל ספק סביר. כמו כן מחדלים אלה עשויים לפעול לזכות ההגנה."

הכרעה

19. **לאחר ששקלתי את טענות הצדדים מצאתי כי דין הבקשה להידחות, כפי שיפורט להלן.**

20. **ראשית,** לא עלה בידי הנאשמים להראות, בשלב זה של ההליך, כי נפל פגם או פסול בכתב האישום או שיש בהגשתו פגיעה בתחושת הצדק וההגינות.

חקירת חשוד לפני הגשת כתב אישום ושמיעת טענותיו ביחס לחשדות המועלות נגדו, מבטיחה קיומו של הליך הוגן והגעה לחקר האמת על ידי המאשימה. אי ביצוע הליך חקירה ממצה על ידי המאשימה, לרבות בחינת טענות שעשויות לפעול לטובת החשוד, עלולה להיתפס כמחדל חקירה שבגינה במקרים מסוימים ניתן להורות על ביטול כתב האישום.

עם זאת, יש להבדיל בין מקרים שבהם לא ניתנה לחשוד הזדמנות להשמיע את טענותיו למקרים שבהם החשוד לא ניצל את ההזדמנות שניתנה לו על ידי המאשימה לפני הגשת כתב האישום להשמיע את טענותיו.

מהמסמכים שצורפו לתגובת המאשימה עולה לכאורה כי נשלחו לנאשמים זימונים לחקירה ודרישות להמצאת מסמכים בדואר רשום; כי נמסרה לנאשם 3 הודעה טלפונית על הליך החקירה המתנהל נגדו ונגד יתר הנאשמים; כי המפקח שוחח טלפונית עם הנאשם 3; כי הנאשם 3 ביקש באמצעות מסרון להאריך את המועד להגשת המסמכים שהתבקשו.

הנאשמים טענו כי אינם מכירים את מר אבו רייא שחתם על אישורי המסירה, אולם לא התייחסו ליתר אישורי המסירה, לטענה על השיחה שנערכה עם הנאשם 3 ולמסרון ששלח האחרון למפקח.

טענות הנאשמים הן טענות עובדתיות שמן הראוי לבחון אותן במהלך שמיעת הראיות בהליך ולא ניתן להכריע בהן במסגרת הטענה המקדמית של הגנה מן הצדק. אם יתברר כי המאשימה לא הוכיחה את האמור בכתב האישום ולא הרימה את הנטל המוטל עליה בנוגע למסירת הזימונים לחקירה והדרישות להמצאת מסמכים לידי הנאשמים - הם יזוכו.

בנסיבות אלה, לא התקיימו במקרה זה התנאים שנקבעו בפסיקה להחלת דוקטרינת ההגנה מן הצדק.

21. **שנית,** במקרה זה מייחס כתב האישום לנאשמים עבירות של הפרעה למפקח בגין אי שיתוף פעולה עם החקירה ואי התייצבות לחקירה, על אף שזומונו לכאורה כדין. מכאן, שטענת הנאשמים שיש לבטל את כתב האישום בשל אי חקירתם לפני הגשת כתב האישום נוגעת לאישומים המיוחסים להם ולכן לא ניתן לדון בה לפני

שמיעת הראיות בהליך.

בנסיבות אלה, לא מצאתי כי יש להורות על ביטול כתב האישום בשל אי חקירת הנאשמים לפני הגשת כתב האישום.

22. **שלישית**, אף אם היה פגם בהתנהלות המאשימה עקב אי חקירת הנאשמים לפני הגשת כתב האישום, לא שוכנעתי שיש בפגם זה כדי להוביל לביטול כתב האישום נגד הנאשמים.

כאמור ההלכה היא שלא כל פגם בהתנהלות המאשימה מוביל בהכרח לתוצאה של ביטול כתב אישום ועל בית הדין לבחון אם ניתן לרפא פגם זה ולאפשר את המשך ניהול ההליך. במקרה זה, הנאשמים לא טענו שאי חקירתם לפני הגשת כתב האישום תקשה על ניהול הגנתם והם יוכלו להשמיע את טענותיהם ולהציג את גרסתם במסגרת ניהול ההליך נגדם. כמו כן, לא נטען שבבסיס החלטת ההגנה להגיש כתב האישום מבלי שנחקרו עמדו שיקולים זרים, או שאם היו נחקרים היה בכך כדי לשנות את החלטת המאשימה וכתב האישום לא היה מוגש.

על כן, אף אם היה נמצא פגם בהתנהלות המאשימה, ולא כך אני סבורה בנסיבות העניין, לא היה בו כדי להוביל לביטול כתב האישום והוא ניתן לריפוי באמצעות שמיעת טענותיהם של הנאשמים במסגרת ניהול ההליך.

23. **רביעית**, אין בפסקי הדין אליהם הפנו הנאשמים כדי לסייע להם ולהוביל לביטול כתב האישום, ונסביר.

בעניין חמדאן [7] קבע בית המשפט העליון שחובה לחקור חשוד לפני הגשת כתב אישום כדי לקיים הליך הוגן והורה על השלמת החקירה. עם זאת, לא נקבע בפסק הדין שבכל מקרה שבו לא נחקר חשוד לפני הגשת כתב האישום נגדו, הדבר מחייב את ביטול כתב האישום. כאמור, בהתאם לנפסק **בעניין בורוביץ** יש לבחון אם ניתן לרפא את הפגם באמצעי מתון יותר מאשר ביטול כתב האישום. כאמור, בהתאם לכתב האישום ולמסמכים שצורפו לתגובה לבקשה עולה לכאורה שהמאשימה זימנה את הנאשמים לחקירה ואף דרשה מהם להציג מסמכים, אולם הם לא עשו כן. בנסיבות אלה, לא מצאתי שנפל פגם בהתנהלות המאשימה ולכן אין להורות על ביטול כתב האישום.

בעניין סולימאן [8] נקבע כי למרות מספר החלטות שניתנו בנוגע להתנהלות המאשימה שבמסגרתן נעשה ניסיון לתקן את הפגם של אי חקירת החשוד באמצעי מתון יותר, הדבר לא צלח, ולכן לא היה מנוס מביטול כתב האישום. עם זאת, עובדות פסק דין זה שונות מעובדות המקרה שלפנינו. במקרה זה עולה לכאורה כי המאשימה זימנה את הנאשמים לחקירה ועקב התחמקותם מייחסות להם בכתב האישום עבירות של הפרעה למפקח. אי לכך, בשלב זה לא ניתן לקבוע כי המאשימה התעלמה מחובתה לחקור את הנאשמים לפני הגשת הכתב האישום ולכן אין בנפסק בעניין סולימאן כדי לסייע לנאשמים.

24. בנסיבות העניין, לא מצאתי שנפל פגם או פסול בכתב האישום עקב אי חקירת הנאשמים לפני הגשתו ושניהול ההליך הפלילי נגדם עומד בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

סוף דבר

25. הבקשה לביטול כתב האישום מטעמים של הגנה מן הצדק עקב אי חקירתם לפני הגשת כתב האישום -

נדחית.

26. דיון ההקראה יתקיים ביום 31.5.2021 בשעה 11:00.

ניתנה היום, י"א אייר תשפ"א, (23 אפריל 2021), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.

[1] ע"פ (ארצי) 43/10 **אלוניאל בע"מ נ' מדינת ישראל** (24.1.2013).

[2] יעקב קדמי, על סדר הדין בפלילים, חלק ב', עמ' 1280.

[3] ע"פ 3737/94 **יפת נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 221 (1996).

[4] ע"פ 4885/02 **בורוביץ נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(6) 776 (2005).

[5] ע"פ 5672/07 **טגר בע"מ נ' מדינת ישראל**, (21.10.2007).

[6] ע"פ (ארצי) 8110-07-10 **מדינת ישראל משרד התעשייה, המסחר והתעסוקה - יזרעלי** (7.3.2011).

[7] דנג"ץ 7491/19 **נאור נ' חמדאן**, (27.4.2020).

[8] ת"פ(י-ם) 5565/14 **מדינת ישראל נ' סולימאן**, (19.7.2015).